

Kijk, daar gaan ze weer!

Wie zijn ze toch die vriendelijke mensen die we altijd zo knus zien zitten op hun plekje bij hun huis tegenover de kinderboerderij? Op een zonnige zaterdag ga ik eens kennismaken met Paul en Nellie van den Berg.

Als ik al zoekende de werf op kom, blijkt mijn komst al gesignaleerd te zijn door een lachende man die vanuit een bovenverdieping van een naastgelegen huis vraagt: 'Kan ik u helpen?' Een ogenblik later komt de oude Paul van den Berg, zo blijkt later, breed lachend op me af gelopen! Ik ben van harte welkom en hij steekt meteen van wal. Voor we de woning binnengaan, laat hij mij zijn schuur zien en een werkplaats met zware machines en een smeerbrug. Het ziet er professioneel uit, hier heersen orde en netheid. Al meteen wordt duidelijk dat dit stukje land bewoond is door minstens 5 generaties Van den Berg.

Het is een familie waar vakmanschap en keihard werken centraal staan.

Paul en Nellie zijn geboren in 1928 resp. 1929. Hij stamt uit een geslacht van aannemers die met zwaar materieel werkten en zij komt uit een tuindersfamilie uit Berkel. Het verhaal van dit huis gaat terug naar de eerste helft van de 19^e eeuw. In die periode stonden er wel 25 molens langs de Rotte om de achterliggende polders droog te malen. De grootvader van Paul had een timmerbedrijf om die molens te onderhouden. Zwaar werk en niet ongevaarlijk. Op zijn drieënvijftigste kreeg hij een molenas van vierduizend kilo op zijn been. De arts uit de stad kwam het been afzetten in de keuken. 'Hij was een hele harde, mijn opa,' zegt Paul.

De vader van Paul zette het bedrijf later voort als aannemer van heiverken. Paul heeft dit ambacht van zijn vader geleerd.

Hij trouwde 65 jaar geleden met Nellie. Zij voegt zich later bij het gesprek. Is Paul een grote joviale man, zij is een kittige, sportieve dame die weet wat ze wil. Zij runde het gezin van drie zonen en een dochter en een man die van vroeg tot laat buiten of elders aan het werk was. De kinderen kozen, op een na, voor een ander werkzaam leven dan dat van hun ouders.

Paul en Nellie spreken met warmte over hun plaatsje daar aan de Rotte. Tijdens ons gesprek geniet ik trouwens ook van het uitzicht en de langskomende roeiers. Ze zitten niet zo vaak in wat ze de 'schaapskooi' noemen. Er is immers altijd wel wat te doen. Huis en erf op de rit houden, familieleven, het sociale leven langs de Rotte en Nellie tennist drie maal per week, het hele jaar rond.

Paul vertelt hoe zijn uitzicht zich in de loop der tijd ontwikkeld heeft: 'Tegenwoordig zijn er veel bomen. Vroeger was er geen boom te bekennen. Allemaal boerenland zover je kon kijken. We keken vanuit de kamer zo naar de Maasbruggen en de Laurenskerk.' Dat perspectief wordt nu ontnomen door, inderdaad, bomen en de flats van Ommoord en Zevenkamp.

Paul en Nellie hebben plezier in de passerende roeiers. Komt er een langs dan zegt hij: 'Kijk, daar gaan ze weer'. De roeiers horen bij het leven op de Rotte net zoals de eenden met hun jongen.

We drinken nog wat in de Schaapskooi voor ik vertrek. Paul wijst me nog op de machtige kastanje voor het huis. 'Die is net zo oud als ons huwelijk, 65 jaar,' lacht hij.

Als ik vraag wat voor hem de mooiste jaren zijn geweest op deze plaats, zegt Paul onomwonden: 'Vanaf ons trouwen tot nu toe.'

Bij mijn vertrek krijg ik een pot met heerlijke zelfgebakken Jan Hagel van Nellie: 'Hier voor je man, als je thuiskomt.'

Elke keer dat Paul en Nellie tegen elkaar zeggen: ' Kijk, daar gaan ze weer' , zeggen wij in de boot: ' Kijk, daar zitten ze weer' . Vanaf nu heeft dat toch meer betekenis.

Carla van Deutekom
mei 2014